

”עַד-מְתִי” - ”קֶץ הַפְּלֹאוֹת” = ”קֶץ הַזְּעַם” = ”הַקֵּץ הָאֶחָד”..

תיעוד השאלה ”עַד-מְתִי” (דניאל יב' 6) = מוכיח כי צו של גורל מוכתב קובע תְּנַאי הִיסְטוֹרִי לחייו של האדם - להיות ”מַחֲפָה”. מאליו מובן כי האדם הוא קצר רוח וחסר סבלנות ובוודאי שאינו אוהב לחכות. קוצר רוחו של האדם בא לידי ביטוי ברור יותר דווקא בתרגום של תיעוד זה לשפה האנגלית:

How long shall be the vision.. (Daniel 12--6)

האדם, במסגרת גורל זה הבלתי משתנה, יכול בסבלנות להשתתף בַּתְּנָאִים שנכפו עליו ובשלווה ובשביעות רצון לחכות, כי: ”אֲשֶׁרִי הַמַּחֲפָה” (דניאל יב' 12) על-אף ולמרות שְׁמוֹעַד ”קֶץ הַפְּלֹאוֹת” כבר חלף ואיננו עוד.

[חֹתֶם דְּנִיָּאל]=[9]=[אֶמֶת] [דְּנִיָּאל]=[5]=[צֶדֶק]

ואמנם יִהְיֶה [חֹתֶם דְּנִיָּאל]=[9]=[אֶמֶת] כאשר על רֶצֶף טוֹחֵי הַזְּמַן שֶׁל נֶצַח יִשְׂרָאֵל, וכפי שבדעת טרם התברר, יתגשם דבר החזון ”וּמְרָאָה הָעֶרֶב וְהַבֶּקֶר אֲשֶׁר נֹאמַר אֶמֶת הוּא”: (דניאל ח' 26). ואכן, יתברר, כנראה רק כאשר ”פְּתָאִים” (מלאכי ג' 1) = יופיע ”צֶדֶק” בְּאוֹת שְׁמִימֵי שֶׁל ”עֶרֶב בֶּקֶר”: (דניאל ח' 14). ולא לפני-כן ”כִּי-עוֹד לְמוֹעֵד”: (דניאל יא' 35) = שְׁנַיִם יֵשׁ... לְטוֹחַ הַזְּמַן אֲשֶׁר צִוָּה לְדַחוֹת אֶת מְרָאָה הָעֶרֶב וְהַבֶּקֶר עַד-עַתָּה קֶץ... עַד הוֹפַעַת = ”צֶדֶק עֲלֵמִים”: (דניאל ט' 24).

וּבְאֶמֶת, טרם נתברר במודעות העם היהודי = ”וּמֵן-הַמִּשְׁכָּלִים יִפְשְׁלוּ לְצִרוֹף בָּהֶם וּלְבָרֵךְ וּלְלַבֵּן--עַד-עַתָּה קֶץ כִּי-עוֹד לְמוֹעֵד”: (דניאל יא' 35) = השיקולים שחיבו חזון שֶׁל פְּלֹאוֹת ”וְדַחֲיָה” שכזאת. רק ”דְּנִיָּאל” כנביא וסמלו ”צֶדֶק” ידע כי = ”אִישׁ-חֲמֻדוֹת”: (דניאל י" 11) = הוּא, הַשּׁוֹמֵעַ ”שִׁירַת חֲזוֹן שֶׁל הַפּוֹד וְאַחֲרֵית”.. ומי הוא הַמְּלַאֲךְ = ”וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר”: (בראשית לבי 25) = ”אִישׁ-אֶחָד לְבוּשׁ בְּדִים וּמִתְנַוֵּי חֲגָרִים בְּכַתֵּם אוֹפֵז וְגוֹיָתוֹ כְּתָרְשִׁישׁ וּפְנֵיו כְּמְרָאָה בְּרֶק וְעֵינָיו כְּלַפְיָדֵי אֵשׁ וְזָרְעוֹתָיו וּמְרָגְלָתוֹ כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלָל וְקוֹל דְּבָרָיו כְּקוֹל הַמּוֹן”: (דניאל י" 6-5) = ”הַמִּשְׁמִיעַ”.

”הַדַּחֲיָה”..

בעיקרון, נועדה ”הַדַּחֲיָה” להעביר עד אל מעבר לְמוֹעֵד קֶץ הַפְּלֹאוֹת ובצווים של ”הַפּוֹד הִיסְטוֹרִי” את ”הַתְּגַשְׁמוֹת חֲלוֹם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר” (דניאל ב'). צוּו ”הַדַּחֲיָה” שניתן תוך כדי ההכנות = (דניאל ט' 24-26) = לבניין ”מְקַדֵּשׁ II” אכן ייצר את ”הַפְּלֹאוֹת” שעיצבו תהפוכות גורל על רצף דורות ”נֶצַח יִשְׂרָאֵל”.

תְּנַאי חֲזוֹן הַקֵּץ שֶׁל גְּבְרִיָּאל = (דניאל ח' 14) = הַמִּשְׁתַּלְבֵּים בַּתְּחוּם תְּנַאי חֲזוֹן הַקֵּץ שֶׁל ”אֲבִישִׁי” = (דניאל יב' 6) = קֶצְבוֹ טוֹחַ זְמַן לְעַת ”קֶץ הַפְּלֹאוֹת”. אוֹלָם בְּמִימוּשׁ ”הַדַּחֲיָה” נִקְצַב טוֹחַ זְמַן חֲדָשׁ שְׂיַעַד לְהַגְשִׁים אֶת חֲלוֹם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר רַק בְּעוֹד שְׁנַיִם וְאַחַר ”קֶץ הַפְּלֹאוֹת”.. ”כִּי-עוֹד לְמוֹעֵד”: (דניאל יא' 35).

על-כן, ”הַדַּחֲיָה” מחייבת כי הַתְּגַשְׁמוֹת חֲלוֹם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר תתקיים רק כאשר יופיע ”צֶדֶק עֲלֵמִים”.. (דניאל ט' 24). כלומר, יעד ”עַד דִּי הַתְּגַזְרַת אֶבֶן דִּי-לֹא בִּידְנִין”: (דניאל ב' 34) = נִדְחָה אֶל זְמַן קֶץ ”כִּי-עוֹד לְמוֹעֵד”: (דניאל יא' 35) = אֶל רֶגַע הִיסְטוֹרִי עֲתִידִי חֲדָשׁ אֲלֵיו מִכֵּן לְהִיּוֹת [חֹתֶם דְּנִיָּאל]=[9]=[אֶמֶת] ”הַפּוֹד”.. אז, באותו רגע ”תְּנוֹתֵק הָאֶבֶן וְלֹא בִּידְנִים”.. = (דניאל ב' 34).

”טוּחֵי הַזְּמַן” לְאַבְיִשִׁי:

בשנת 1966-*** לפנה"ס = "הַלְדַת יוֹסֵף" = ***"דָּרַךְ פּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב" = (במדבר כד' 17) = חוֹתֵם + "יַעֲקֹב" נֶאֱבָק עִם "אַבְיִשִׁי".

שֵׁם "אַבְיִשִׁי" תועד בידי "יוֹסֵף" בקבר חנוּם חוֹתַפ' II בימי שושלת XII של הפרעונים שחורי העור.

+ 1374 שָׁנָה

בשנת 592- לפנה"ס = "שָׁנָה 14 לְנְבוּכַדְנֶאצַּר" = "שָׁנָה 6 לְגִלּוֹת יְהוֹיָכִין" = (יחזקאל ח' 1).
 "אַבְיִשִׁי" הופיע בחזון "יְחִזְקֵאל" = "וְאִישׁ-אֶחָד בְּתוֹכָם לְבַשׁ בְּדִים וְקִסֵּת הַסֵּפֶר בְּמַתְנֵיוֹ": = (יחזקאל ט' 2) = לַסֵּמֶן "עַל-מַצְחוֹת הָאֲנָשִׁים הַנֶּאֱנָחִים בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם": מי לחיים ומי למוות.

+ 19 שָׁנָה

בשנת 573- לפנה"ס = "שָׁנָה 14 לְחוּרְבֵן מִקְדָּשׁ I" = (יחזקאל מ' 1) = "בְּיָוִם כִּיפּוּר" = "וְהִנֵּה-אִישׁ מְרָאֵהוּ כְּמֵרָאֵה נְחֹשֶׁת וּפְתִיל-פְּשָׁתִים בְּיָדוֹ וְקִנְיָה הַמִּדְּהָ": = (יחזקאל מ' 3) = [כמראהו במפגש = (דניאל י' 5-6)] = "אַבְיִשִׁי" נתן "לְיְחִזְקֵאל" את "תְּכֵנִית מִקְדָּשׁ III".

+ 38 שָׁנָה

בשנת 535- לפנה"ס = "שָׁנָה 3 לְכוּרֵשׁ II" = (דניאל י' 1) = "וְהִנֵּה אִישׁ-אֶחָד לְבוּשׁ בְּדִים וּמַתְנֵיוֹ חֲגָרִים בְּכַתֵּם אוֹפֵז": = (דניאל י' 5-6) = [כמראהו במפגש = (יחזקאל מ' 3)] = "אַבְיִשִׁי" הופיע בפני "דְּנִיאל" חזק אותו ונתן לו שם חדש = "אַל-תִּירָא אִישׁ-חֲמִדוֹת שְׁלוֹם לְךָ--חֲזֵק וְחֲזֵק": (דניאל י' 19).

+ 17 שָׁנָה

בשנת 518- לפנה"ס = "שָׁנָה 1 לְדְרִינֹשׁ I" = (דניאל י"א' 1) = "אַבְיִשִׁי" = (דניאל י"ב' 7) = "הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים" הופיע פעם II בפני "דְּנִיאל" והשלים את "טוּחֵי הַזְּמַן עַד-מַתִּי קֶץ הַפְּלָאוֹת" בחופף "לְפַתְרוֹן חִלוֹם הָאֲבָן".

”הַרְשׁוּם בְּכַתֵּב אֲמַת בְּסֵפֶר דְּנִיאל”...

שלושה עיקרים:

- מתועדים שמות המלאכים - "גְּבַרְיָאל" (דניאל ח' 16).
 "מִיכָאֵל" (דניאל י' 21).
- מתועד מפי המלאך גְּבַרְיָאל טוּחַ זְמַן לְרַצֵּף = "הַזְּעַם" = (דניאל ח' 14) = "עַד עָרַב בְּקֹר אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַק קִדְשׁ": = 2300 שָׁנָה.
- מתועדים שלושה טוּחֵי זְמַן מִפִּי "הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים": (דניאל י"ב' 7-12) לְתַת בִּינָה "עַד-מַתִּי קֶץ הַפְּלָאוֹת": (דניאל י"ב' 6) = (והשואל גְּבַרְיָאל!) ואכן, "הָאִישׁ" הוא הַמְּלָאךְ "אַבְיִשִׁי".

פרק א' כתוב עברית.

"בְּשָׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת יְהוֹיָקִים" (דניאל א' 1) = בשנת 606- לפנה"ס מֶלֶךְ נְבוּכַדְנֶאצַּר.
 "בְּשָׁנָה הַרְבַּעִית לִיהוֹיָקִים" (ירמיה כה' 1) = בשנת 605- לפנה"ס צַר נְבוּכַדְנֶאצַּר עַל יְרוּשָׁלַם וְהוֹבִיל אֶת יְהוֹיָקִים לְגִלּוֹת בְּכַבֵּל - אִזּוֹ "דְּנִיאל" בֶּן 18 שָׁנָה? = "יְלָדִים": (דניאל א' 4).

פרקים ב'-ז' כתובים ארמית.

פרקים אלה מיועדים לגשר "עַם עַת-קֶץ שֶׁל אַחֲרִית" בין תרבויות "בְּבֵל וּפְרָס" לבין תרבויות "הַמְּעַרְב" באמצעות חידוש "קִשְׁר הָאֲמַת" שיוכיח כי "כָּל-מוֹצֵא פִי-יְהִיָּה" הכתיב את "טוּחֵי הַזְּמַן":

פרק ב' = פתרון "חלום האבן של נבכדנצר" בשנת 604 לפנה"ס.
 פרק ג' = תקרית "הכבשן" בין חבריו של "דניאל ונבכדנצר" בשנת:
 פרק ד' = פתרון "חלום חזיון אמונה" של "נבכדנצר" בשנת 564 לפנה"ס.
 פרק ה' = פענוח "כתב היד במשטה בלאשצר" בשנת 538 לפנה"ס.
 פרק ו' = תקרית "דניאל בגוב האריות" והמלך הוא "דרינוש I" בשנת 518 לפנה"ס.
 פרק ז' = "חלום חזיון לילה של דניאל בשנה 1 לבלאשצר" בשנת 555 לפנה"ס.
 חלום זה מקדים את "חזונות הקץ" = (פרקים ח'–יב') = "של גבריאל לתקופת הפלאות".

פרקים ח'–יב' כתובים עברית.

בפרקים אלה מתעד "דניאל את חזונות הקץ לגבריאל" = (דניאל ח' 16) = ותכנס מתחבר אל "טוחי זמן הקץ" = (דניאל יב' 7–13) = אותם מפרט "לדניאל" (וככל הנראה גם "לגבריאל") המלאך "אבישי" = "הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך": (שמות כג' 20) = שהופיע במסווה של = "האיש לבוש הבדים": (דניאל יב' 7).

"טוח זמן" [אמת]=9] בין החלומות במצרים ובבל:

בשנת 1936 לפנה"ס = פתר "יוסף" את = (בראשית מא' 17–24) = "חלום פרעה אמןמחאת II" ובכך למעשה הציל את כל שושלות הפרעונים ואת קיומה העתידי של מצרים. לכן, הציב אותו "פרעה" לנגיד על כל מצרים = "אני פרעה ובלעדיך לא יריום איש את-ידו ואת-רגלו--בכל-ארץ מצרים": (בראשית מא' 44) = ומעמדת שלטון זו יכול היה "יוסף" ליצור את "נצח ישראל". טוח הזמן משנת "חלום פרעה" ועד שנת "חלום האבן של נבכדנצר" סימל [אמת]=9]=1332 שנים לבסס "חזון של הפוך ואחרית" כגורל חדש [פתאם]=8] = (מלאכי ג' 1) = ביעד עתידי רחוק "של נצח ישראל"..

1332 שנה +

בשנת 604 לפנה"ס = "שנה 2 לנבוכדנצר" כאשר "חלום חלמות ותתפעם רוחו": = (דניאל ב' 1). אז נבוכדנצר לא יכול היה להיזכר בתוכן "חלומי" - אולם "דניאל", למרות שתוכן "החלום" לא נודע, פתר "לנבוכדנצר" את "חלומי": "אנת מלכא חזה הויית" (דניאל ב' 31–35) = "אתה המלך חוזה היית".." "עד די התגזרת אבן די-לא בידין" = כאשר "אבן שתנתק ולא בידים" תרסק פסל שראשו זהב, חזהו וזרועותיו כסף, בטנו וירכיו נחושת ושוקיו ברזל וחרס. עולה מפתרון החלום כי "הפוך היסטורי" יתקיים כאשר "אבן" תרסק את "פסלי אמונות ההבל". אז יוכל "אלהים" להקים ממלכת "אמונה לנצח" = (דניאל ב' 44). {ונרמו בחזון I לקץ של גבריאל כי מיועדת לכך שנת "צדק עלמים": (דניאל ט' 24)}.

"דניאל שליט בבל":

"נבוכדנצר" שזכר בתוכן "חלומי", הבין את משמעותו ומיד מינה את דניאל לשליט בבל = "והשלטה על כל-מדינת בבל": (דניאל ב' 48) בדומה לאותו מינוי שקיבל "יוסף מפרעה". גם "בלאשצר" מינה לשליט III במלכותו - את "דניאל", אחרי שפענח את כתב היד על הקיר = "מנא מנא תקל ופרסין": (דניאל ה' 25). "ודניאל דנה הצלח במלכות דרינוש ובמלכות פורש פרסאה": (דניאל ו' 29) = כלומר, בימיו של "פורש II" היה "דניאל" שר גדול במלכות - וכך "במלכות דרינוש I" היה "דניאל" שר ראשון מבין שלשת השרים הגבוהים בממלכה והוא מנצח עליהם = (דניאל ו' 3–4).

"גורל דניאל" = "גורל יוסף"...

אפשר עתה להסכים כי מקומו "ההיסטורי" של "דניאל פְּלִיט בְּרִס וּבְבֵל" מעצב את קיום רצף "נצח ישראל" ורמתו שווה לזו של "יוסף". לכן, לא מקרה הוא כי בדומה "ליוסף" יצא גם "דניאל" (דניאל א' 4) כנער צעיר להיות פותר "חלומות חזיון לילה" בגלות כפויה.

ולעומת "פתרון יוסף לחלום פרעה" שהתקיים מיד, פתר "דניאל לנבוכדנאצר חלום" שנועד להתגשם רק ביעד רחוק "עם-עת קץ של אחרית"..

"כי-עוד למועד" ... יהיה ... "הפוך" -- "במועד"...

בדומה "לפרעה אמנמחאת II" שנפעם "מחלום חזיון הלילה" = (בראשית מא' 1) = אותו ראה ברמה "ההיסטורית" כיסוד ליצירת "קשר אמת" בין עתיד ששלת XII של הפרעונים לעתיד "נצח ישראל". כך גם "נבוכדנאצר" הבין את מחויבותו "ההיסטורית" ליצירת שינוי של "הפוך" בגורל "נצח ישראל" - "כפי שנובע מפתרון עתידי זה של דניאל לחלומות" (דניאל ב' 34). על-כן נכון יהיה לומר, כי "נבוכדנאצר" קיבל על עצמו בִּשְׁנָה 19 לְמַלְכוּתוֹ = (ירמיה נב' 12) = להיות מחריבו של מקדש I וכי, למעשה חורבן "מקדש I" ביסס את "התגשמות חלום האבן של נבוכדנאצר" כאשר נצרף "הפוך" ונוסדה "אבן השתיה".

ומתברר כי תנאי חזונית הקץ של גבריאל ושל "אבישי" מאלצים תנאי הכרחי בהיווצרותה של אותה "דחיה" להתגשמות פתרון חלום האבן של נבוכדנאצר - ודחיה זו היא שמולידה על רצף הדורות "הפוך" ועוד "הפוך" בגורל עד אשר תגיע העת להופעת אות שמימי של "ערב בקר" .. (דניאל ח' 14) = ואתו יופיע "צדק עלמים": (דניאל ט' 24). אם-כן, רק אז ברגע של "הפוך" היסטורי "תניתק האבן מן ההר" .. = (דניאל ב' 45) = "די-חזית די מטורא אתגזרת אבן די-לא בידיו": ואכן = "כי-עוד למועד": (דניאל יא' 35) = מחייב רגע היסטורי זה להיות "הפוך" נסתר ומימושו [חזותם דניאל]=[9]=[אמת] "יהיה במועד" ..

"טוחי זמן"

בשנת -1497 לפנה"ס = יציאת מצרים

+ 480 שנה

בשנת -1017 לפנה"ס = החל "שלמה המלך" לבנות את "הבית" = "מקדש I" על משטח סקול ומפולס של ההר = "בגרן ארונה היבסי": (שמואל ב' כד' 25-18) = אשר קנה "דוד המלך".

+ 299 שנה

בשנת -718 לפנה"ס = נבואת [אבן בחן]=[5]=[779]

779 שנה ליציאת מצרים

(ישעיה כח' 16) "הנני יסד בציון אבן

אבן בחן פנת יקרת מוסד מוסד

--המאמין לא יחיש":

"יסוד אבן השתיה" = אבן בחן = הפוך היסטורי":

+ 131 שנה
בשנת- 587 לפנה"ס

"שנה 19 לנבוכדנאצר" = אין אפשרות לבטל את מחויבות "שנה כהן הראש" לקבור את "לוחות הברית" בתוך פספת אבן שנה מאבני כותל המקדש שחרב ובמעשה זה לייסד "את-האבן הראשה": = (זכריה ד' 7) = (ישעיה כח' 16) = "אבן בחן" זו "האבן" הנקראת בימינו "אבן השתיה".

לא תהיה זו טעות להעריך כי "נבוכדנאצר" ידע על נבואה זו וודאי מפיו של "דניאל" ואפשר גם לשער כי "תכנית המקדש על המקום הדביר-- זה קדש הקדשים": ידועה הייתה "לנבוכדנאצר". סביר להניח כי גם על דעתו התקבלה המחויבות לקבור את "לוחות הברית" ולייסד את "האבן הראשה" היא "האבן" שייסד "כהן הראש" ובוודאי גם נתן את הסכמתו ליסודה ואכן, הוציא להורג את "שנה" לאחר שנוסדה.

לכן אפשר להאמין כי "נבוכדנאצר" נאלץ לקבל על עצמו למלא את צוו הנבואה "ההיסטורית" ולהיות "מחריבו של מקדש I" ובכך תיסד האבן אשר בעת קץ של אחרית תנועת מן ההר ויתממש אז חלומו "בשנת צדק עלמים".

גם תיעוד זמן החורבן מיוחס "לשנת 19 לנבוכדנאצר" בלבד - ולעומת זאת לא מתועדת שנת מותו של "צדקיהו בבבל", אלא = "ואחת עשרה שנה מלך בירושלם": (מלכים ב' כד' 18).

חלום "אמונה" של נבוכדנאצר:

+ 23 שנה
בשנת- 564 לפנה"ס

= חלום "אמונה" של נבוכדנאצר = "דניאל" פתר את החלום (דניאל ד').

+ 1 שנה
בשנת- 563 לפנה"ס

= התגשם חלום "אמונה" של נבוכדנאצר והוא הפך "נע ונד" = (דניאל ד' 26). כנראה מאותה שנה ולמשך 7 שנים מלך על בבל בנו של נבוכדנאצר "אוייל מרדך". אולי באותן 7 שנים, נקרא שמו של אביו = נבוכדנאצר נבונאיד.

+ 2 שנים
בשנת- 561 לפנה"ס

עדכון = "אוייל מרדך מלך בבל בשנת מלכו" השנה "נשא את-ראש הוויכין":
= "שנה 37 ליהויכין מלך-יהודה" = (מלכים ב' כח' 27-30) = "ויהי בשלשים ושבוע שנה לגלות יהויכין מלך-יהודה בשנים עשר חדש בעשרים ושבועה לחדש נשא אוייל מרדך מלך בבל בשנת מלכו את-ראש הוויכין מלך-יהודה-- מבית בלא וידבר אתו טבות":

+ 5 שנים
בשנת- 556 לפנה"ס

= "בלאשצר מלך בבל": = "מות נבוכדנאצר" = מלך 50 שנה.

+ 1 שנה
בשנת- 555 לפנה"ס

= "שנה 1 לבלאשצר" = (דניאל ח' 1) = חלום חזיון לילה לדניאל.
["בלאשצר בן נבוכדנאצר": (דניאל ח' 18)]

+ 2 שנים
בשנת- 553 לפנה"ס

= "שנה 3 לבלאשצר" = (דניאל ח' 1) = ראה דניאל חזון "בשושן הבירה אשר בעילם המדינה".. = על שפת יובל הנהר "אולי" = "ואני הייתי על-אובל אולי ואשא עיני ואראה": = (דניאל ח' 2-14) = ואת באור "חזון I" משמיע גבריאל = (דניאל ח' 15) = "והנה עמד לנגדי כמראה-גבר":

"חזון I לגבריאל" = "הזעם למשך 2300 שנה"...

"בחזונו זה" מגדיר "גבריאל" את מטרת "הזעם" = (דניאל ח' 19) = "ויאמר הנני מודיעך את אשר-יהיה באחרית הזעם פי למועד קץ":

"הזעם" כעונש, ניתק את היהודים "מאלהים" תוך הפיכת שם הקודש שהיה ידוע "התמיד" = (דניאל ח' 11) = [אמונה]=[7+9+5] = [ז]+[ט]+[ה] להיות מוצפן = "צפוני": (יחזקאל ז' 22) = "צופן התמיד". הצפנת השם התקיימה במרוצת תקופת "הזעם על הפשע" = (דניאל ח' 11-13) = שבחילול "התמיד" ובטוח הזמן שנקצב = "עד ערב בקר אלפים ושלוש מאות ונצדק קדש": (דניאל ח' 14) = כלומר = "2300 שנה". "גבריאל" מדייק ומבאר את נקודת המוצא לטוח זמן "הזעם" והיא חופפת לשנת 317 לפנה"ס בה ירשו ארבעה שרי צבא "את מלכותו של אלכסנדר הגדול ממקדוניה" = (דניאל ח' 21-22) = "מלך יון".." הוא המלך הראשון והנשברת--ותעמדנה ארבע תחתייה ארבע מלכיות מגוי יעמדנה": ומאז – "הזעם" כעונש שמר על שלמות הפלאות בטוח זמן של 2300 שנה ובכך נמנע שינוי אפשרי בתהליך "הדחיה" שקבע כי לא יובהר מתי יופיע "צדק עלמים"...

+ 15 שנה
בשנת 538 לפנה"ס

"משנתה בלאשצר" = (דניאל ח' 30) = "בה בלילא קטיל בלאשצר מלכא כשדאה" = כלומר, באותו לילה "פורש II" כבש את "בבל".

"פורש II מלך פרס ובבל":

+ 1 שנה
בשנת 537 לפנה"ס

"שנה 1 לכורש II בבבל" = (עזרא א' 1) = 50 שנה לחורבן = "פורש II" הכריז על שיבת ציון וצווה על בנייתו של "מקדש II" = (עזרא א' 2) = "פה אמר כרש מלך פרס--כל ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא-פקד עלי לבנות-לו בית בירושלם אשר ביהודה"...

+ 1 שנה
בשנת 536 לפנה"ס

"זרבל בן-שאלתיאל בירושלם" = משנת 606 לפנה"ס = "70 שנה לבבל". התגשמות נבואת "ירמיהו" = "כי-כה אמר יהוה פי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקד אתכם והקמתי עליכם את-דברי הטוב להשיב אתכם אל-המקום הזה" = (ירמיה כט' 10).

+ 1 שנה
בשנת 535 לפנה"ס

"אבישי" = (דניאל י' 1) = "שנה 3 לכורש II" = (דניאל י' 5-6) = "והנה איש-אחד לבוש בדים ומתניו חגרים בכתם אופז": [כמראהו במפגש = (יחזקאל מ' 3)] הופיע בפני "דניאל" חיזק אותו "אל-תירא" ונתן לו שם חדש "איש-חמדות שלום לך--חזק וחזק": (דניאל י' 19).

שנה 12 למלך "אחשורוש כמביזס" בן-כורש II:

+ 13 שנה
בשנת 522*** לפנה"ס

"בחדש הראשון הוא-חדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר" = (מגילת אסתר ג' 7) = "מרדכי אסתר וכמביזס בן-כורש II" "פורים 76 שנה לגלות היוכין"...

כלומר, "מחורבן מקדש I" + "65 שנה" = "פורים" = "קץ אפרים".." ובעוד ששים וחמש שנה יחת אפרים מעם" = (ישעיה ז' 8) = "יהודים"..
(אסתר ג' 6).

[אחרי מלכות "במביזס בן- פורש II" שלא הוליד יורש, מלך המתחזה בַּרְדִּיאָ וּאח"כ "דַּרְיוֹשׁ I" נבחר מזרע האחמנים במדינת "מְדִי" - להיות מלך על פרס ומדין].

+ 3 שָׁנִים

= דַּרְיוֹשׁ I מֶלֶךְ פָּרַס מְדִי בָּבֶל וּמִצְרַיִם - דְּנִיָּאל בְּגוֹב הָאֲרִיּוֹת (דְּנִיָּאל ו' 1-29).

בשנת- 519 לפנה"ס

"חֲשָׁבוֹן דְּנִיָּאל וְחִזוֹן II לְגַבְרִיאֵל":

+ 1 שָׁנָה

בשנת- 518 לפנה"ס

"שָׁנָה 1 לְדַרְיוֹשׁ I" = "בְּשָׁנָה אַחַת לְדַרְיוֹשׁ בֶּן-אַחַשְׁוֶרוֹשׁ--מִזְרַע מְדִי אֲשֶׁר הִמְלִיךְ עַל מַלְכוּת פְּשָׁדִים": (דְּנִיָּאל ט' 1) = "בְּשָׁנָה זוֹ" עַרְךְ "דְּנִיָּאל" אֶת חֲשׁוֹנוֹ "לְטוֹחַ הַזְּמַן שֶׁל 70 שָׁנָה" = (יִרְמִיָּה כה' 11) = אֲשֶׁר הוֹכֵתֵב מִשְׁנַת חוֹרְבָנוֹ שֶׁל "מִקְדָּשׁ I" עַד לְתַחִילַת בְּנִיּוֹ שֶׁל "מִקְדָּשׁ II" בְּנְבוּאָת "יִרְמִיָּהוּ" = (דְּנִיָּאל ט' 2). בְּתַקּוּוֹתָו לְמִיּוֹשׁ הַנְּבוּאָה, שֶׁטַח "דְּנִיָּאל" תְּפִילָה וְזָכָה לְתַשׁוּבָה = "וְעוֹד אֲנִי מְדַבֵּר בְּתַפְלָה וְהָאִישׁ גְּבַרְיָאֵל אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּחִזוֹן בְּתַחִלָּה מֵעַף בִּיעַף נִגַּע אֵלַי כְּעַת מְנַחֵת-עֶרֶב וַיִּבֶן וַיְדַבֵּר עִמִּי": וּבְמַפְגֵּשׁ זֶה = (דְּנִיָּאל ט' 21-22) = "שָׁמַע דְּנִיָּאל אֶת חִזוֹן II שֶׁל גְּבַרְיָאֵל" וְבוֹ פוֹרְטוֹ הַשִּׁינוּיִים הַמוֹכְתָבִים לְתַמּוּרוֹת גּוֹרֵל "נִצַּח יִשְׂרָאֵל" וְעִיקָרָם:

א. "שְׁבַעִים שְׁבַעִים נִחְתָּךְ עַל-עֲמֻךְ וְעַל-עִיר קְדֻשְׁךָ לְכֹלֵא הַפְּשָׁע וְלִהְתֵּם חֲטָאֵת וְלִכְפֹּר עוֹן וְלִהְבִּיא צְדָק עַלְמִים": = (דְּנִיָּאל ט' 24) = כְּלוּמָר, אִמּוֹר הִיָּה לְהוֹפִיעַ "צְדָק עַלְמִים" תּוֹךְ "70 שְׁבוּעוֹת" מִיּוֹם תְּפִילַת "דְּנִיָּאל".

ב. "וְאַחֲרֵי הַשְּׁבַעִים שָׁשִׁים וּשְׁנַיִם יִכְרַת מְשִׁיחַ וְאִין לוֹ": (דְּנִיָּאל ט' 26). כְּלוּמָר, מַלְכוּת "נִצַּח בֵּית-דָּוִד" לֹא תִקּוּם = בַּחוּפֵף לְנְבוּאָת "יִרְמִיָּהוּ" "עַל יְהוֹיָכִין" = "כִּי לֹא יִצְלַח מִזְרַעוֹ אִישׁ יִשָּׁב עַל-פֶּסֶא דָּוִד וּמִשָּׁל עוֹד בִּיהוּדָה": (יִרְמִיָּה כב' 30) = וְלִכּוֹן, יִידַחַה "צְדָק עַלְמִים עַד קֶץ מַלְחָמָה נִחְרָצֶת" ... (דְּנִיָּאל ט' 26).

לִפִּי-כֵךְ, תִּיעַד "דְּנִיָּאל הַפּוֹדֵ הַיִּסְטוֹרִי בְּטוֹחַ זְמַן שֶׁל 62 שְׁבוּעוֹת" מִיּוֹם תְּפִילַתּוֹ, עַפְ"י "חִזוֹן II שֶׁל גְּבַרְיָאֵל" = (דְּנִיָּאל ט' 24-26) = שְׁעִיקָרוֹ = "דְּחִיָּה" בַּהוֹפְעַת "צְדָק עַלְמִים" - וּבְמִילִים אַחֲרוֹת, גּוֹרֵל חֲדָשׁ שֶׁל "פְּלָאוֹת" יִחַל 8 שְׁבוּעוֹת לְפָנֵי תַחִילַת בְּנִיּוֹ "מִקְדָּשׁ II".

+ 62 שְׁבוּעוֹת

בשנת- 517 לפנה"ס

= בְּאוֹתוֹ יוֹם כֹּאשֶׁר "זְרַבְבֶּל בֶּן-שָׁאֲלִתִיאֵל" - לֹא אָזַר בְּרוּחוֹ עַז לְהוֹצִיא "אֶת-הָאֶבֶן הָרִאשׁוֹנָה": = (זְכַרְיָה ד' 7) = "אֶבֶן הַשְּׁתִיָּה" - הַתְּקִיִּים "חִזוֹן II שֶׁל גְּבַרְיָאֵל לְתַחִילַת הַפְּלָאוֹת". לִכּוֹן, מֵאוֹתוֹ הַפּוֹדֵ הַיִּסְטוֹרִי "צְדָק עַלְמִים" נִדַּחַה "לְטוֹחַ זְמַן" בְּלַתִּי יְדוּעַ = "כִּי-סִתְמִים וְחֲתָמִים הַדְּבָרִים עַד-עַתָּה קָצָה": = (דְּנִיָּאל יב' 9). וְאִמְנָם, מִתּוֹקֵף קִיּוֹם "הַחִזוֹן" .. "לְחוֹת הַבְּרִית" .. נִשְׁאָרוּ בְּקִבְר "כְּפִסְפֵּת אֶבֶן הַשְּׁתִיָּה" - וּמַלְכוּת "נִצַּח בֵּית-דָּוִד" אִכּוֹן לֹא קָמָה.

"טוֹחֵי זְמַן" "בְּחִזוֹנוֹת שֶׁשָּׁמַע דְּנִיָּאל" "וְקָצָה" ...

1. "1290 שָׁנָה" = "וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלִתַּת שְׁקוּץ שְׁמֵם--יָמִים אֶלְף מֵאֲתָיִם וְתִשְׁעִים" .. (דְּנִיָּאל יב' 11).

2. "1335 שנה" = "אשרי המחפה ויגיע לימים--
אלף שלש מאות שלשים וחמשה" .. (דניאל יב' 12).

3. "הימין" = "ואתה לך לקץ ותניח ותעמד לגרלך
לקץ הימין" .. (דניאל יב' 13).

"הימין" = "פעל ימינו של אלהים בפלאות".

4. "קץ הפלאות" ..

פירוט תמורות הגורל "בחזון II של גבריאל - עד קץ הפלאות" .. מתועד ברצף אולם לא עפ"י סדר הפרקים = (פרק ט' ואח"כ פרקים יא'-יב') = ואמנם ניתן דגש לרצף החזון מתייעודו של דניאל כשליט בפרס ובבל בתיעוד חופף חוזר - גם בפתיח קודם = (פרק ט' 1) = וגם כלהלן = "ואני בשנת אחת לדרינוש המדי--עמדי למחזיק ולמעוז לו": (דניאל יא' 1).

עפ"י התיעוד = (פרק ט' 1) = (דניאל יא' 1) = אפשר לכן להסכים כי דניאל כשליט בפרס ובבל מעורב היה בקבלת החלטות "דרינוש I" וככל הנראה גם היה מעורב בכתיבת צו איגרתו של "מלכו" לבנות את "מקדש II" = (עזרא ו' 1-12) = אחרי שיצא ללא פגע ממעמקי "גוב האריות".

"חזון II של גבריאל" ממשיך = (דניאל יא' 1-45) = ומגיע לסיומו = "והנה שנים אחרים עמדים אחד הנה לשפת היאר ואחד הנה לשפת היאר": = (דניאל יב' 5) = ובשאלה = "עד-מתי קץ הפלאות": (דניאל יב' 6). שאלה זו מופנית אל אחד מאותם "שנים אחרים" .. ומשיב = "האיש לבוש הבדים" .. "אבישי" .. = "וישב בעהי העולם פי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד-עם-קדש--תכלינה כל-אלה": (דניאל יב' 7).

לפי-כך, יש לפענח איזה "טוח זמן" הוכתב "עד קץ הפלאות". לשם כך נכון להניח כי כוונת הסמל היא: "ימים" = (דניאל יב' 11-12) = "שנים" ולו מעצם אורכה של תקופת "הפלאות", כאשר רבים מחכים לקיצה ועונשה נמשך ונמשך ואינו מסתיים זה כבר "אלפי שנים". ואם סמלו של "טוח הזמן עד קץ הפלאות" הוא [מועד]=[3]=[אמונה] - נכון יהיה להסכים להרחיב את יעד סמלו זה עפ"י התקדים [אנד] = "700 שנה" ולמדוד את הסמל [מועד] = [1000 שנה]. בהסכמה זו תהיה מדידת: "טוח הזמן עד קץ הפלאות" .. = "למועד מועדים וחצי" = "2500 שנה".

+ 8 שבועות
בשנת 517-לפנה"ס

= "שנה 2 לדרינוש I" (עזרא ד' 24)=(זכריה א' 1)=(חגי א' 1) תחילת הפלאות מבניין "מקדש II" 1983 = 2500 - 517

"חזון II של גבריאל" מפרט כאמור נקודת מוצא של "8 שבועות" לפני תחילת בניין "מקדש II" = (דניאל ט' 24-27) = לדחיית "צדק עלמים". על-כן, נכון לקבל "יעד אחד" שהוא "קץ הפלאות" = "קץ הזעם" כחישוב "טוח הזמן לקץ" .. שהתקיים "בשנת 1983 לספירת הנוצרים".

5. "קץ הזעם" ..

+ 200 שנה
בשנת 317-לפנה"ס

= "ומעת הוטר התמיד ולתת שקוף שמים": (דניאל יב' 11) = "החל הזעם" .. 1983 = 2300 - 317

מאותה שנה "הוסר התמיד למשך 2300 שנה של זעם" ופירטי תמורות הגורל = (דניאל ח' 5-15) + (דניאל ח' 19-25) = המתועדים "בחזון" חופפים לתיעוד "ההיסטורי" ולראייה: "מלכותו של אלפסנדר הגדול ממקדוניה" הוא "מלך יון" .. = (דניאל ח' 21-22) = "הוא המלך הראשון והנשברת--ותעמדה ארבע תחיתה ארבע מלכיות מגוי יעמדה": אכן, חולקה בין ארבעת שרי צבאו "ל-4 מלכויות".

חפיפה ברורה זו באותה שנה בין "טוּחַי הַזְמַן הַהִיסְטוֹרִי וְהַנְבוֹאִי" מצדיקה את חיבור התגשמות הנבואה להסכמה הנ"ל וכי נכון לחשב היסטורית: "יעד אַחַד" = "קַץ הַפְּלֹאוֹת" = "קַץ הַזְעַם".

"טוּחַ זְמַן נִסְתָּר" בהתגשמות זו יסמל [אַמוֹנָה]=[5+7+9]=975 שְׁנָה.. וערכו לפי-כך, חסר במכוון "בחזון" = (דניאל יב' 11-12). אולם, הרחבת יעד סמלו של "טוּחַ הַזְמַן הַנִּסְתָּר הַחֲסֵר" תחפוף בין התיעודים של "קַצֵּב הַדְּרוֹת" המתועד = (דברים ב' 14) = "38 שְׁנָה דוֹר" להיות = "כִּי-סִתְּמִים וְחִתְּמִים הַדְּבָרִים עַד-עַתָּה קֵץ": = (דניאל יב' 9) = (דברים לבי' 34) = "חַתוּם בְּאוֹצְרוֹתָי":

"הַתְּגִשְׁמוֹת הַחֲזוֹן" = "תְּעוּדָה":

בשנת 1948+ לס"ה = א. 2265 שְׁנָה +
 "תְּקוּמַת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל" = [4] = "103 דְּרוֹת" = משנת **1966 לפנה"ס.
 ממוצא "טוּחַ זְמַן הַזְעַם" = (דניאל יב' 11) = 1290-317+975=1948.
 "79 דְּרוֹת לִירוּשָׁלַם" = עֵיר בִּירָה = משנת **1054 לפנה"ס.
 "מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם" = [7] = [שָׁם] = [1497+1948] = 3445 שְׁנָה.

בשנת 1983+ לס"ה = ב. 35 שְׁנָה +
 "קַץ הַפְּלֹאוֹת" = "קַץ הַזְעַם" = "הַקַּץ הָאֶחָד" ביום 7.5.1983.
 משנת 517- לפנה"ס = "קַץ הַפְּלֹאוֹת" = 2500 שְׁנָה = "קַץ הַזְעַם" = 2300 שְׁנָה = משנת 317- לפנה"ס עד שנת 1983+ לס"ה.

לתאריך זה ביום 7.5.1983 "הועידו טוּחַי הַזְמַן שֶׁל הַחֲזוֹן" מלחמת עולם הרסנית = (דניאל ח' 23-25) והיא ביום זה נמנעה בחתימת הסכם שלום "ישראל לבנון". אמנם "הַפּוֹדֵ הִיסְטוֹרִי" אולם לא "הַקַּץ שֶׁל עֶרֶב בְּקָר": (דניאל ח' 14).

בשנת 1993+ לס"ה = ג. 10 שְׁנָה +
 "אֲשֶׁרִי הַמְּחֻפָּה": (דניאל יב' 12) = נוֹדַע "הַתְּמִיד": [ז+ט+ה]=[3].
 ממוצא "טוּחַ זְמַן הַזְעַם" = (דניאל יב' 12) = 1335-317+975=1993.
 "מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם עַד אֲשֶׁרִי הַמְּחֻפָּה":
 [7] = [1497+1993] = 3490 שְׁנָה.

בשנת 1998+ לס"ה = ד. 5 שְׁנָיִם +
 ל"ג בְּעֵמֶר יוֹם נִיִּצְחוֹן [אַמוֹנָה]=[3]=3495 שְׁנָה = "מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם".

בשנת 2003+ לס"ה = ה. 5 שְׁנָיִם +
 "אֶנֶךְ" V = [צֶדֶק]=[5]. החל משנה זו ברור ומוכן כי השיקולים שחייבו את "חזון הפלאות" ואת דחיית "צֶדֶק עֲלֵמִים" .. "מִטְרָתֶם הִיסְטוֹרִית" לתת תוקף "לתְּקוּמַת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל" כשלב ראשון "בְּהַתְּגִשְׁמוֹת חֲזוֹן הַבְּרִיאָה הַחֲדָשָׁה" לפני "מִלְחָמָה נְחֻרָצֶת" = "כִּי-עוֹד לְמוֹעֵד": (דניאל יא' 35).

"חֵלוֹם דְּנִיָּאל": = פרק ז'.

"בְּשַׁנַּת 1 לְבַלְאֲשָׁצַר" = (דניאל ז' 1) = "חֵלֶם דְּנִיָּאל חֵלוֹם חֲזִיוֹן לִילָה" בו הופיעו ארבע חיות אימתניות. חיות אלה משולות לממלכות העוצמה השולטות בעולם. החיה הראשונה נראתה כאריה עם כנפי נשר והחיה השנייה נראתה דומה לדוב ובפיו שלוש צלעות. החיה השלישית נראתה כנמר בעל ארבעה ראשים וכנפיו ככנפי עוף. החיה הרביעית היא הנוראה מכולן ולה שיני ברזל, בהן אוכלת היא הכל עד דק ואת הנותר רומסת ברגליה. לחיה זאת עשר קרניים ובמהלך "החֵלוֹם" צומחת קרן חדשה העוקרת שלוש קרניים קיימות. לקרן החדשה עיניי אש ופה מדבר גדולות. במהלך "החֵלוֹם", מתחולל שינוי ונערך מעמד "לְמִשְׁפַּט הָאֱלֹהִים". במשפט זה נהרגת החיה הרביעית. שלטון יתר החיות מתבטל והשליטה ניתנת לאדם הישר לעולמי עולמים.

"דְּנִיָּאל" מבקש "פְּתִירוֹן אֶמֶת לְחִלּוּמוֹ" ואכן אחד העומדים לידו מודיע כי החיות משולות למלכי המעצמות. אך עיקר שאיפתו של "דְּנִיָּאל" הייתה לדעת את "הָאֶמֶת" על החיה הרביעית ועל הקרן בעלת עיניי האש ופיה המדבר גדולות. "בְּחֲזוֹן חִלּוּמוֹ" עשתה החיה הרביעית מלחמה עם "הַקְּדוֹשִׁים", שהם העם היהודי.

אז כאשר הגיעה עת "הַמִּשְׁפַּט הָאֱלֹהִי" באה ישועה "לְקְדוֹשִׁים" לרשת את "הַמְּלָכוֹת". "פְּתִירוֹן הַחֵלוֹם" מבהיר "לְדְנִיָּאל" כי בממלכה הרביעית יהיו עשרה שליטים והאחרון שבהם בפיו המדבר גדולות יבזה את "הָאֱלֹהִים" וימרר את חיי "הַקְּדוֹשִׁים" (היהודים). עיקר תאוותו של השליט האחרון תהיה להכתיב כרצונו את "טוֹחֵי הַזָּמָן לְגוֹרָל" והכוח יהיה בידו "עַד מוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֲצִי" = (דניאל ז' 25) = (דניאל יב' 7).

אולם "בְּמִשְׁפַּט הָאֱלֹהִי", תובס מלכותו של השליט האחרון ולא תהיה לה תקומה והמלכות והשלטון יהיו לעולם "לְקְדוֹשִׁים" (ליהודים). טוֹחַ הַזָּמָן "עַד מוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֲצִי" = (דניאל ז' 25) = (דניאל יב' 7) = מוכיח כי מתקיימת זהות בין יעד "חִלּוּמוֹ שֶׁל דְּנִיָּאל" ובין יעד "הַחֲזוֹן" אותו השמיע "הָאִישׁ לְבוֹשׁ הַבְּדִים" .. "אֲבִישִׁי".

"הַתְּגִשְׁמוֹת הַחֵלוֹם" ..

נראה כי החיה הרביעית "בְּחִלּוּמוֹ שֶׁל דְּנִיָּאל" מיוחסת לשליט באזור הסהר הפורה ובמרכזו "פָּרַס וּבָבֶל". בימינו, חופף התיאור לנשיא מזרע עמלק השולט באיראן. הוא המתאים להיות - כקרן החיה בעלת הפה המדבר גדולות. יש חפיפה בין פרטי רצף "הַחֲזוֹן" מ- = (דניאל יא' 21) - "עַד" - (דניאל יב' 1) = לפרטי רצף "הַחֵלוֹם" ולבין מציאות חיינו, כאשר שליטי פרס מזרע החומני-אגגי מכינים תבנית "גוֹב הָאֲרִיּוֹת" להשמדת כל היהודים.

לפי-כך, כגורל "אוֹיְבֵי דְנִיָּאל" = "וּלְגוֹב אֲרִיּוֹתָ רְמוֹ אֲנוֹן בְּנֵיהוֹן וְנִשְׁיָהוֹן וְלֹא-מָטוּ לְאֲרָעִית גְּבָא עַד דִּי-שָׁלְטוּ בְּהוֹן אֲרִיּוֹתָ וְכָל-גְּרַמְיָהוֹן הִדְקוּ": = (דניאל ו' 25) = סופם שיפלו הם עצמם אל אותו גוב מוות שמתאמצים הם להכינו ליהודים במדינת ישראל.

”הַמְשַׁפֵּט הָאֱלֹהִי”:

”הַמְשַׁפֵּט הָאֱלֹהִי שְׁנוּעַד בְּחִלּוּם דְּנִיָּאל לְעַת-קֶץ שֶׁל אַחֲרִית” חוּפֶף עִם
 ”פְּתִירוֹן חִלּוּם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶצַּר” וְחוּפֶף גַּם עִם נְבוּאוֹת ”הָאַחֲרִית שֶׁל
 נְבִיאֵי הָאֱמֶת”:

1. נְבוּאָת = ”אֶבֶן בְּחֹן” (ישעיה כח' 16) = עליה יבחן עם ישראל ”בְּאַחֲרִית”.
2. נְבוּאָת = ”יַעֲזֵרוּ וַיַּעֲלוּ הַגּוֹיִם אֶל-עַמְּקֵי הַיְהוֹשֻׁפֵּט כִּי שָׁם אֲשַׁב לְשַׁפֵּט
 אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם--מִסְבִּיב” = (יואל ד' 12)
3. נְבוּאָת = ”וְהִבְאֵתִי אֶתְכֶם אֶל-מַדְבַּר הָעַמִּים וְנִשְׁפָּטֵתִי אֶתְכֶם שָׁם פְּנִים
 אֶל-פְּנִים” = (יחזקאל כ' 35).

”הַמְשַׁפֵּט הָאֱלֹהִי” יתקיים כמתוכנן כמשפט ”צֶדֶק” ולהוכחה מציג
 ”דְּנִיָּאל” את תמורת הגורל = ”וְנִצְדָק קִדְשׁ” (דניאל ח' 14) = כמציאות
 חדשה בה יתגשמו באחת ”הַחֲלוּמוֹת וְהַחֲזוֹן”.

עם זאת חייבים ”טוּחֵי הַזְּמַן” לסמל ”קֶשֶׁר אֱמֶת” המבטא ומוכיח כי
[שָׁם אֱלֹהִים]=[3]=[אֱמוּנָה] הוא יוצרו של ”הַפּוֹד הַיִּסְטוֹרִי” זה כפי
 שתוכנן = ”אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת לַיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סִגְלָה” (מלאכי ג' 17)
 ובמסגרת תְּעוּדָה מִיְצִיאַת מִצְרַיִם. אז, כאשר כל אלה יתקיימו יופיע
 ”אוֹת שְׁמַיִמִי” ועם ישראל = ”סִגְלָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה”.. ושארית
 הגויים ”כִּי-מִלֵּאָה הָאֶרֶץ דָּעָה אֶת-יְהוָה פְּמִים לַיּוֹם מְכֻסִּים” = (ישעיה
 סה' 17). כך נכון גם להבין כי ”הַפּוֹד הַיִּצְרָב וְהַבְּקָר” חוּפֶף לנְבוּאָה ”כִּי-
 הִנְנִי בּוֹרֵא שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה” = (ישעיה סה' 17).

מעורבותו של ”דְּנִיָּאל בְּחֲזוֹן” שהכתיב תמורות גורל וזכותו לשמוע
 ולהבין את דברי המלאכים ”הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים”.. ”אֲבִישִׁי”..
 גְּבַרְיָאֵל וּמִיכָאֵל” המתועדים בשמם, מעידה על מיקומו ”הַיִּסְטוֹרִי”
 ועל רמת השפעתו הפוליטית אם על ”פּוֹרֵשׁ II” = (דניאל ו' 29) = או על
 ”דְּרִינּוֹשׁ I” = (דניאל ו' 3-4) = (דניאל יא' 1).

ניתן לכן להסכים כי ”דְּנִיָּאל כְּשֵׁלִיט בְּפָרְס וּבְבָבֶל” היה מעורב במימוש
 ההכרזה הַיִּסְטוֹרִית של ”פּוֹרֵשׁ II” = (עזרא א' 1) = וגם בכתיבת צו
 האיגרת של ”דְּרִינּוֹשׁ I” שהביא לבניינו של ”מְקַדְשׁ II” = (עזרא ד' 24) = (עזרא
 ו' 1-12).

הלא איגרת ”דְּרִינּוֹשׁ I” והצהרתו של ”פּוֹרֵשׁ II”, קבלו תוקף רק לאחר
 התייעצות המלך עם שריו הבכירים כפי שגם מתועד = (עזרא ז' 14). כלומר,
 ”דְּנִיָּאל” כשר גדול וראשון בין שרים ”בְּמַלְכוּיּוֹת פּוֹרֵשׁ II וְדְרִינּוֹשׁ I”
 הוא שהחל את קיומה של נְבוּאָת ”יְרֻמְיָהוּ” לבניינו של ”מְקַדְשׁ II” עם
 סיום ”70 שָׁנוֹת חוּרְבָן”.

תיעוד ”חֲזוֹנוֹת סֵפֶר דְּנִיָּאל” למרות שלא מצאו אהדה בלבם של חלק
 מחכמי ישראל היו לעובדה קיימת. ואמנם, אפשר להעריך כי
 הַתְּנַשְׁמוֹת חִלּוּם ”אֱמוּנָה” שֶׁל נְבוּכַדְנֶצַּר = (דניאל ד' 26) = (והתיעוד = (מלכים
 ב' כה' 30-27) = ”וַיְהִי בְשָׁלְשִׁים וְשֶׁבַע שָׁנָה לְגָלוּת יְהוֹיָכִן מֶלֶךְ-יְהוּדָה
 בְּשָׁנִים עָשָׂר חֲדָשׁ בְּעַשְׂרִים וְשֶׁבַע לַחֲדָשׁ נִשָּׂא אֱוִיל מֶרְדַּךְ מֶלֶךְ בָּבֶל
 בְּשָׁנֹת מָלְכוֹ אֶת-רֹאשׁ יְהוֹיָכִין מֶלֶךְ-יְהוּדָה--מִבֵּית כְּלָא וַיְדַבֵּר אֵתוֹ
 טְבוֹת”.. חוּפֶפִים, כאשר אביו נְבוּכַדְנֶצַּר = נְבוּנַאִיד ”נַע וְנָד” היה
 והוכיחו כי דְּנִיָּאל נביא אֱמֶת הוא ”וְאִישׁ חֲזוֹן” פוֹתֵר חֲלוּמוֹת וּסְמִלו
 ”צֶדֶק”.

לכן, ניצחה דעת המאמינים וספר ”דְּנִיָּאל” נכלל בכתובים.

”דת האמונה בעולם הבא”:

אולם, הדת היהודית שהפכה להיות ככל הדתות, דת המבוססת על האמונה המצרית והבבלית ”בפסל” = ”תחית המתים” לא קיבלה את מסר ”החזון” כלשונו. הצורך להצדיק ”אמונה בעולם הבא” הפך את יעד = ”ומראה הערב והבקר אשר נאמר אמת הוא” (דניאל ח' 26) לסילוף מיסטי וגם נכתבה לו ”תוספת הסופרים” = ”ורבים מישיגי אדמת-עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם” (דניאל יב' 2).

ואמנם = ”בית-המרי” (יחזקאל יב' 9) = סילפו את יעד ”משל העצמות היבשות” (יחזקאל לו' 4) = ובכך התקיימה הנבואה = ”והסבותי פני מהם וחללו את-צפוני ובאו-בה פריצים וחללוה” (יחזקאל ז' 22) = לכל אורכה של תקופת ”הפשע” = ”עד-מתי החזון התמיד והפשע שמים-תת וקדש וצבא מרמס” (דניאל ח' 13) = ועוצמת ”הפשע” אכן התקיימה בביצועי עבודה זרה של ”דת האמונה בעולם הבא ובתחית המתים”.

לפי-כך, עם ”התגשמות חלום האבן של נבכדנאצר”, גם ”דת האמונה בעולם הבא” תחלוף מן העולם כאשר תתבטלה כל האמונות בפסל. ואפשר אכן להסכים, כי ”הזעם” בא כעונש שנועד לשמור על שלמות ”הפלאות בטוח זמן של 2300 שנה” ובאותה עת נמוע שינוי אפשרי בתהליך הדחייה של הופעת ”צדק עלמים”.

עד [חיתם דניאל]=[9]=[אמת]:

בשנת 1017 לפנה”ס = החל ”שלמה המלך” לבנות את ”הבית” להיות ”מקדש I” על משטח סקול ומפולס של ההר = (שמואל ב' כד' 18-25) = ”בגלן ארונה היבסי” אשר קנה ”דוד המלך”.

ברור לחלוטין כי לא עלתה מחשבה על דעתו של מלך חכם ולבו מלא אמונת אמת, כפי שנכון לתאר את ”המלך שלמה” וגם לא יכול היה להעכיר את דעתו צל של מחשבה לבנות ”מקדש” מסביב ”לאבן” בגודל של ”אבן השתיה”. כל העוצמה של ”בית חיי” - ”בית בו אלהים מדבר” עם נביאים ”ומשמיע את נאם-יהוה כחזון” שהתקיים ”בזמן אמת” - מתבטלת הייתה מנוכחותה של ”אבן” בגודל שכזה בתוך ”המקדש”. המתחם כולו חייב היה להיות מפולס ומרוצף לכבוד ”לוחות הברית” שהונחו במרכז ”הדביר”. שלא לדבר על תפישת ”אמונה ברוח אלהים” שהתנגדה לכל סגידה לחומר, כולל אבן הפסל.

ראוי גם להזכיר את חוסר האפשרות לבנות סביב ”אבן השתיה” את מבנה הריבוע שאורך צלעו 20 אמות להיות ”הדביר--זה קדש הקדשים” כאשר קוטר 40 אמות נמדד מעל ”אבן השתיה”. מאליו מובן כי לא קודשו סלעים בהיסטוריה של ימי המקרא, למרות שתועדו אבנים כמו ”אבן העזר” = (שמואל א' ז' 12) = או דוגמת ”אבן הזחלת אשר-אצל עין רגל” = (מלכים א' א' 9) = ומובן כי פרט לסמל נוכחותן לא נועדה להן קדושה של ”אמונה באבן”. לפי-כך, אם הייתה ניצבת ”אבן השתיה” במתחם הר הבית, היה קיומה מתועד. גם נבואת הייסוד של ”אבן השתיה” = (ישעיה כח' 16) = ”הנני יסד בציון אבן אבן בחרן פנית יקרת מוסד מוסד--המאמין לא יחיש” = מוכיחה כי צריך היה לייסד ”אבן” כזאת, הואיל והיא לא הייתה בנמצא. ללא ספק עצם חורבן ”הבית” והיציאה לגלות חייבו את קבורת ”לוחות הברית” ובוודאי כדי למנוע נפילה בשבי בידי זרים. כלומר, צריך היה לבנות ”פספת אבן” גדולה מאד וזו ”האבן” הנקראת בימינו ”אבן השתיה” ובתוכה להטמין את ”לוחות הברית” עד לתאריך בלתי ידוע בו יתקיים רגע האמת – אז, ינפץ ”יהוה” את האבן.

"יְהִיָּה" ... = (זכריה יב' 1-3)

יש חפיפה בין "חֲלוֹם הָאֲבֹן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאֶצַּר" לבין "חֲזוֹן הַקֶּץ לַפְּלָאוֹת" (דניאל יב') = והיא מחייבת כי מועד בואו של "צֶדֶק עַלְמִים" אכן נדחה לעת הזאת. כך גם נובע מחשבון "טוּחֵי הַזְּמַן". מתקבל אם-כן, כי רק כאשר יופיע "אוֹת שְׁמִימֵי שֶׁל עָרֵב בְּקֹר וְנֶצֶדֶק קִדְשׁ" = (דניאל ח' 14) = כאמור, מעבר למועד "הַקֶּץ לַפְּלָאוֹת" אז "תְּנוּתֶק הָאֲבֹן מִן הַהָר" .. ויתגשם "חֲלוֹם הָאֲבֹן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאֶצַּר" ..

ברור אם-כן, כי מציאות חיינו מחייבת "הַפּוֹךְ הִיסְטוֹרִי" ואמנם בעת הזאת, "יְהִיָּה" הוא "אֶהְיָה" הוא "יְהִיָּה" אשר אמר לַעֲבָדוֹ מִשָּׁה כי שמו הוא "אֶהְיָה אֲשֶׁר אֶהְיָה" = [3+4+5] (שמות ג' 14). והלא עד עתה התקיימו כבר כל פירטי תמורות הגורל שתועדו בידי "דְּנִיָּאל" מְחֻזְנוֹת הַמְּלָאכִים גְּבִרְיָאֵל - וְהָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים .. "אֲבִישִׁי" - והוא כפי שמתברר הוא "מְלַאֲךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר-אַתֶּם חֲפָצִים הֵנּוּ-בָא--אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת": (מלאכי ג' 1).

כלומר, "עַם קָץ מְלַחְמָה נַחֲרָצֶת" יופיע "צֶדֶק עַלְמִים מִכְחוֹ שֶׁל הַפּוֹךְ הִיסְטוֹרִי מִכְּנֹן" ותחילתו בְּאוֹת שְׁמִימֵי שֶׁל = "עָרֵב בְּקֹר": (דניאל ח' 14). אז יתנהל "הַמְּשַׁפֵּט הָאֱלֹהִים" ואחריו "בְּרִיָּאָה חֲדָשָׁה" = "הַבְּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב יַצִּיץ וַפְּרַח יִשְׂרָאֵל וּמְלֵאוּ פְּנֵי-תֵבֵל תִּנּוּבָה": (ישעיה כז' 6). לפי-כך, "דְּנִיָּאל אִישׁ-חֲמֻדוֹת" יזכר כְּאִישׁ חֲזוֹן פּוֹתֵר חֲלוֹמוֹת וּסְמֵלוֹ "צֶדֶק" - כי אמנם כנביא אֶמֶת תֵּעַד אֶת "טוּחֵי הַזְּמַן" שהוכתבו מכוח "כָּל-מוֹצֵא פִי-יְהוָה" ... ואכן, "יְהִיָּה" ... [חֻתֶּם דְּנִיָּאל] = [9] = [אֶמֶת] "וּמְרָאָה הָעָרֵב וְהַבְּקָר אֲשֶׁר נֹאמַר אֶמֶת הוּא": (דניאל ח' 26).

"מְלַחְמָה נַחֲרָצֶת" .. (דניאל ט' 26).

עכשיו, בזמן הזה הולכת ומתהווה "מְלַחְמָה נַחֲרָצֶת עַל אֲבֹן הַשְּׂתִיָּה" כמתועד "וְגַם עַל-יְהוּדָה יְהִיָּה בְּמִצּוֹר עַל-יְרוּשָׁלַם" (זכריה יב' 2) = כאשר "גּוֹג" (יחזקאל לח-לט) "הַמְּלַךְ מִזְרַע עַמְלֶק" סוּחַף אַחֲרָיו אֶת הָאִיסְלָאִם. לכן בעת הזאת, "יְהִיָּה" הוא "אֶהְיָה" הוא "יְהוָה" אשר יעשה את רגע הָאֶמֶת בו "תִּנּוּפֵץ אֲבֹן הַשְּׂתִיָּה" בהתגשמות החזון "וּכְכֹלֹת נֶפֶץ יַד-עַם-קִדְשׁ--תִּכְלִינָה כָּל-אֱלֹהִים": (דניאל יב' 7) ...

בהקשר זה של "יַד" שהיא "אֲבֹן" נכון אם-כן להאמין, כי יציאת מצרים התאפשרה ברגע של אֶמֶת כאשר "הַיָּד הַגְּדֹלָה" קרעה את ים-סוף כמתועד: "וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת-הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם" (שמות יד' 31) ... ככל הנראה הייתה זו "יַד אֲבֹן" מכוונת דוגמת "אֶסְטֵרוֹאִיד קֶרַח" אשר חלף ממזרח למערב תוך מגע עם ים-סוף וספח אליו את המים עד כדי חרבה... כך נוצרה "קפיאת המים" להיות חומות קרח שאפשרו את יציאת הלכודים במדבר הערבי ממלכות "פִּי הַחִירָת לַפְּנֵי בַעַל צַפְנִן" (שמות יד' 9) "וַיִּצְאוּ אֶל-מִדְבַּר-שׁוּר" (שמות טו' 22) ועל כן כאשר נמס הקרח טובעו בים "600 מִרְפְּבוֹת פְּרָעָה" (שמות יד' 25) ...

כך, מותר להאמין כי ברגע הָאֶמֶת בימינו תסתיים "מְלַחְמָה נַחֲרָצֶת" זו עם "עַמְלֶק" - ואולי כאשר "אֶסְטֵרוֹאִיד אֲבֹן נְבוּכַדְנֶאֶצַּר" יכה בכדור הארץ ויגרום לרעידת אדמה לצורך ניפוץ "יַד-עַם-קִדְשׁ" וכפי שהובהר "יַד" זו היא "אֲבֹן הַשְּׂתִיָּה" ...

אולם כמובן, כל הפרטים המדוייקים יתבהרו - לעיני העולם כולו - רק לאחר רגע הָאֶמֶת בו ינפץ "יְהוָה" את האבן ויתגלו "לוֹחוֹת הַבְּרִית" ...